

Van Clive Cussler verschenen eerder bij The House of Books:

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Wassende maan
Poorten van Hades
Duivelsadem
Trojaanse Odyssee
De schat van Khan
Zwarte wind

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Serpent
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud

ISAAC BELL-AVONTUREN

De saboteur
De jacht

CLIVE CUSSLER

met GRAHAM BROWN

DE STORM

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Storm

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 2012 by Sandecker RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York,
NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Theo Horsten

Omslagontwerp

Loudmouth

Omslagillustratie

Tom Hallman

Foto auteur

Rob Greer

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4030 3

ISBN 978 90 443 4031 0 (e-book)

D/2013/8899/122

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Indische Oceaan, september 1943

Het s.s. John Bury schudde van voor- tot achtersteven terwijl het door de aanschietende golven van de Indische Oceaan ploegde. Het was van een type dat bekendstond als een 'fast freighter', een vrachtschip dat ontworpen was om oorlogsschepen te vergezellen en zodoende gewend om stevig vaart te maken, maar nu, met alle ketels op volle druk, sneed de John Bury door het water met een snelheid die het sinds zijn proefvaart niet meer had bereikt. Beschadigd, brandend en een rookwolk achterlatend, liep de John Bury voor zijn leven.

Het schip klom tegen een drie meter hoge golf omhoog, het dek helde voorover en de boeg dook in de volgende golf. Een breed scherm van buiswater stoof over de verschansing en over het dek en klapte tegen wat er nog van de gehavende brug over was.

Bovendecks was de John Bury een verwrongen wrak. Rook walmde uit rafelig verwrongen staal op plaatsen waar raketten in de opbouw waren geslagen. Het dek lag bezaaid met brokstukken en overal lagen dode bemanningsleden. Maar de schade was boven de waterlijn en als het vluchtende schip kans zou zien om volgende treffers te ontwijken, zou het het overleven.

Aan de donkere horizon achter het schip stegen rookwolken op van andere schepen die minder geluk hadden gehad. Een ervan braakte een oranje vuurbal uit die boven het water opsteeg en de slachting heel even verlichtte.

In het schijnsel waren vier brandende wrakken te zien: drie torpedo-jagers en een kruiser, schepen die het escorte van de John Bury hadden gevormd. Een Japanse onderzeeboot en een eskader duikbommen-

werpers hadden het kleine konvooi tegelijkertijd ontdekt. Terwijl de avond begon te vallen, waren de zinkende schepen omringd door een brandende olievlek van minstens een mijl lang. Geen van de vier zou de ochtend halen.

De oorlogsschepen waren als eerste doelwit gekozen en al snel vernietigd, maar de John Bury was alleen met mitrailleurs beschoten en door raketten getroffen en had de kans gekregen te ontkomen. Voor die daad van barmhartigheid kon maar één reden zijn: de Japanners waren op de hoogte van de geheime lading die het vervoerde en wilden die zelf in handen krijgen.

Kapitein Alan Pickett was vastbesloten dat niet te laten gebeuren, ondanks het feit dat zijn halve bemanning dood was en zijn gezicht gewond door granaatscherven. Hij greep de spreekbuis naar de machinekamer en schreeuwde: 'Meer vaart!'

Er kwam geen antwoord. Volgens het laatste rapport woedde er onderdeks een felle brand. Pickett had zijn mensen bevel gegeven op hun posten te blijven en de brand te bestrijden, maar deze stilte deed hem het ergste vrezen.

'Vliegtuigen op bakboordsboeg!' riep een uitkijk vanaf de brugvleugel. 'Tweeduizend voet en snel dalend.'

Pickett keek door het gebroken raam voor hem. In het snel minder wordende licht zag hij tegen de grijze hemel vier zwarte stippen afgetekend die snel op zijn schip af doken. Vanaf de vleugels zag hij mondingsvuur oplichten.

'Zoek dekking!' riep hij.

Te laat. Een regen van .50 kaliber kogels trok een streep over het schip, sneed de uitkijk doormidden en schoot dat wat er nog van de brug over was aan barrels. Stukken hout en glas en staal vlogen door het stuurhuis.

Pickett liet zich plat op het dek vallen. In de voorkant van de brug sloeg een raket in en een hete golf spoelde over hem heen. De klap deed het hele schip schudden en het stalen dak van het stuurhuis krulde omhoog alsof er een reusachtige blikopener bezig was.

Toen de golf van vernieling voorbij getrokken was, keek Pickett op. Zijn laatste officieren waren gedood en de brug was verwoest. Zelfs het stuurwiel was grotendeels verdwenen, er zat alleen nog een stuk van een metalen spaak aan de as vast. Toch ploeterde het schip op de een of andere manier verder.

Toen Pickett overeind krabbelde, zag hij iets wat hem hoop gaf: donkere wolken en door de wind voortzweepende regen. Een buienlijn kwam aan stuurboord snel naderbij. Als hij zijn schip daarin zou weten te krijgen, zou de invallende duisternis hem verbergen.

Met zijn rug tegen het schot gesteund, greep hij het weinige wat er nog van het stuurwiel over was vast. Hij duwde met alle kracht die hij nog in zich had. Het wiel draaide een halve slag en hij viel op de vloer, maar hij liet niet los.

Het schip begon van koers te veranderen.

Met zijn rug tegen het dek gedrukt duwde hij het wiel omhoog en toen opnieuw naar beneden zodat het een volledige slag in de rondte had gemaakt.

Het schip helde over in de bocht en trok een wit schuimspoor door het water van de oceaan terwijl het in de richting van de bui draaide.

Voor hem doemde een zware, donkere wolkenmassa op. De regen die eruit viel veegde als een gigantische bezem over het wateroppervlak. Voor het eerst sinds de aanval was begonnen, kreeg Pickett het gevoel dat ze een kans maakten, maar terwijl het schip verder ploegde in de richting van de bui, begon hij bij het afschuwelijke geluid van duikbommenwerpers die opnieuw op hem af doken, te twijfelen.

Door de gapende wonden in het schip probeerde hij na te gaan waar het geluid vandaan kwam.

Recht voor hem zag hij twee Aichi D3A duikbommenwerpers naderen, *Vals*, hetzelfde type dat de Japanners met dodelijk effect bij hun aanval op Pearl Harbor hadden gebruikt en enige maanden later tegen de Britse vloot bij Ceylon.

Pickett zag hoe ze aan hun duikvlucht begonnen en hoorde het gierende geluid van hun vleugels luider worden. Hij vloekte en trok zijn pistool.

‘Laat mijn schip met rust!’ schreeuwde hij terwijl hij zijn Colt .45 op ze leegschoot.

Op het laatste moment trokken ze op en raasden voorbij, waarbij ze het schip opnieuw met een regen van .50 kogels bestookten. Pickett viel op het dek, zijn been verbrijzeld door een kogel die er dwars doorheen was gegaan. Hij deed zijn ogen open en staarde omhoog. Hij kon zich niet bewegen.

Boven zich zag hij alleen grote rookwolken en een grijze lucht. Het

is afgelopen, dacht hij. Het schip en zijn geheime lading zouden straks in handen van de vijand vallen.

Pickett vervloekte zichzelf omdat hij het schip niet had laten zinken. Hij hoopte dat het op de een of andere manier alsnog zou zinken voordat het geënterd kon worden.

Terwijl zijn gezichtsvermogen snel minder werd, hoorde hij opnieuw het geluid van duikbommenwerpers. Het geraas werd steeds harder en het demonische gekrijs van hun vleugels kondigde de verschrikkelijke onontkoombaarheid van het einde aan.

Toen verduisterde de hemel. De lucht werd koud en nat en het s.s. John Bury verdween in de zware bui, opgeslokt door een muur van mist en regen.

Het laatste rapport was dat van een Japanse piloot die meldde dat het in brand stond, maar nog steeds op volle kracht voer. Er werd nooit meer iets van het vrachtschip vernomen.

1

Noord-Jemen, nabij de Saudische grens Augustus 1967

Tariq al-Khalifs gezicht ging verborgen achter een doek van zachte, witte katoen. De *keffiyeh* bedekte zijn hoofd en was over zijn neus en mond gewikkeld. Het beschermde zijn verweerde gezicht tegen de zon, de wind en het zand en hield hem verborgen voor de wereld. Alleen Khalifs ogen waren zichtbaar, hard en scherp na zestig jaar in de woestijn. Ze knipperden niet en hij wendde ze niet af terwijl hij naar de lijken staarde die voor hem in het zand lagen.

Acht lichamen. Twee mannen, drie vrouwen, drie kinderen; naakt, alle kleren en bezittingen verdwenen. De meesten waren doodgeschoten, een paar doodgestoken.

Terwijl de karavaan achter Khalifs rug wachtte, kwam een ruiter langzaam op hem af. Khalif herkende de krachtige, jonge gestalte in het zadel. Het was een man die Sabah heette, zijn meest vertrouwde luitenant. Over zijn schouder droeg hij een Russische AK-47.

‘Bandieten, geen twijfel aan,’ zei Sabah. ‘Inmiddels geen spoor meer van te bekennen.’

Khalif keek naar het zand aan zijn voeten. Hij zag dat de sporen naar het westen liepen, rechtstreeks naar de enige plek binnen een straal van honderdvijftig kilometer waar water te vinden was, een oase die Abi Quzza werd genoemd – het ‘zijden water’.

‘Nee, mijn vriend,’ zei hij. ‘Deze mannen blijven niet wachten tot ze worden ontdekt. Om niet te verraden met hoeveel ze zijn, blijven ze op harde grond waar geen sporen op achterblijven, of ze lopen in het meest rulle zand waarin de sporen snel vervagen. Maar hier kan ik zien hoe het werkelijk is, ze zijn op weg naar ons thuis.’

Abi Quzza behoorde al generaties lang aan Khalifs familie. De oase voorzag hen van levenbrengend water en een klein beetje welstand. Rondom de vruchtbare bronnen groeide een overvloed aan dadelpalmen en gras voor de schapen en kamelen.

Met het toenemende gebruik van trucks en andere vormen van modern transport, was het aantal karavanen dat voor de gaven van de oase betaalde, teruggelopen en daarmee de rol van de bedoeïenen zoals Khalif en zijn familie die kamelen fokten, maar verdwenen waren ze nog niet. Khalif wist dat als de clan ook maar enige toekomst wilde hebben, de oase beschermd moest worden.

‘Uw zoons zullen Abi Quzza verdedigen,’ zei Sabah.

De oase lag ruim dertig kilometer meer naar het westen. Daar wachtten Khalifs zoons samen met twee neven en hun gezinnen. Zes tenten, tien man met geweren. Geen gemakkelijke plek om aan te vallen. Maar toch maakte Khalif zich vreselijk ongerust.

‘We moeten ons haasten,’ zei hij en hij klom weer op zijn kameel.

Sabah knikte. Hij schoof de AK-47 vanaf zijn rug naar voren in een meer aanvallende positie en spoorde zijn kameel zachtjes aan.

Drie uur later naderden ze de oase. Van een afstand zagen ze alleen maar kleine vuren. Geen tekenen van een gevecht, geen gescheurde tenten of loslopende dieren, geen lijken in het zand.

Khalif gebaarde dat de karavaan halt moest houden en steeg af. Samen met Sabah en nog twee man gingen ze te voet verder.

Het was zo stil om ze heen dat ze het geknetter van de houtvuren en hun eigen sloffende voetstappen in het zand konden horen. Ergens in de verte jankte een jakhals. Het was heel ver weg, maar in de woestijn droeg het geluid over grote afstanden.

Khalif bleef staan en wachtte tot de roep van de jakhals op zou houden. Toen het wegstierf, hoorde hij een veel aangenamer geluid: een ijl stemmetje dat een traditioneel bedoeïenenlied zong. Het kwam uit de hoofdtent en zweefde rustig door de stilte.

Khalif ontspande. Het was de stem van zijn jongste zoon, Jinn.

‘Breng de karavaan maar,’ zei Khalif. ‘Alles is in orde.’

Terwijl Sabah en de anderen terugliepen naar de kamelen, liep Khalif verder. Hij kwam bij zijn tent, sloeg de flap weg en verstijfde.

Daar stond een in lompen gehulde bandiet, die een gekromd mes

op de keel van zijn zoon drukte. Naast hem zat een tweede bandiet, met een oud geweer in zijn handen geklemd.

‘Een verkeerde beweging en ik snij hem de hals af,’ zei de bandiet.

‘Wie ben je?’

‘Ik ben Masiq,’ zei de bandiet.

‘Wat wil je?’ vroeg Khalif.

Masiq haalde zijn schouders op. ‘Wat willen we niet?’

‘De kamelen zijn geld waard,’ zei Khalif, die vermoedde waar ze het op hadden voorzien. ‘Je mag ze hebben. Als je mijn gezin maar spaart.’

‘Dat aanbod betekent helemaal niets voor me,’ antwoordde Masiq, zijn gezicht was vertrokken in een sardonische grijns. ‘Omdat ik kan nemen wat ik wil en omdat...’ – hij greep de jongen stevig vast – ‘afgezien van deze, je hele familie al dood is.’

Khalifs hart kromp ineen. In zijn tuniek zat een Webley-Fosbery automatische revolver. De zelfspannende revolver was een robuust wapen van een dodelijke zuiverheid. Zelfs na maanden in het woestijnzand zou het niet vastlopen. Hij probeerde iets te bedenken om het te kunnen grijpen.

‘Dan geef ik je alles,’ zei hij, ‘alleen voor hem. En daarna ben je vrij om te gaan.’

‘Je hebt hier goud verborgen,’ zei Masiq alsof dat een bekend feit was. ‘Vertel ons waar het is.’

Khalif schudde zijn hoofd. ‘Ik heb geen goud.’

‘Je liegt,’ zei de tweede bandiet.

Masiq begon te lachen, wat uit zijn mond met scheve en verrotte tanden een afschuwelijk geluid was. Met zijn ene arm greep hij de jongen nog steviger vast en hij hief de andere arm alsof hij hem de hals wilde afsnijden. Maar het kind wrong zich los, dook op Masiqs vingers af en beet er hard in.

Masiq vloekte van de pijn en trok zijn hand terug alsof hij zich verbrand had.

Khalifs eigen hand vond de revolver en hij vuurde dwars door zijn tuniek twee schoten af. De man viel achterover met twee rokende gaten in zijn borst.

De tweede bandiet schoot en schampte Khalifs been, maar Khalif schoot hem midden in zijn gezicht. De man ging zonder een kreet te slaken neer, maar de strijd was nog maar net begonnen.

Buiten de tent klonk geweervuur. Er werden schoten gewisseld en over en weer klonken salvo's. Khalif herkende het geluid van zware grendelgeweren zoals ook de dode bandiet er een in zijn handen had, gevolgd door het geknetter van Sabah's automatische geweer.

Khalif greep zijn zoon en drukte de jongen de revolver in de hand. Zelf pakte hij het geweer van een van de dode bandieten. Hij griste het gebogen mes van de grond en liep verder de tent in.

Daar vond hij zijn twee oudere zoons, naast elkaar alsof ze lagen te slapen. Hun kleren waren doordrenkt van het bloed en zaten vol met gaten.

Khalif werd overspoeld door een golf van smart; pijn en verbittering en woede.

Terwijl het vuurgevecht buiten voortwoedde, sneed hij met het mes een klein gaatje in de zijkant van de tent. Hij gluurde naar buiten en zag het gevecht.

Sabah en drie andere mannen vuurden vanachter een aantal dode kamelen. Een groepje schurken die net zo gekleed gingen als de bandieten die hij zojuist had gedood, hadden in de oase dekking gezocht achter dadelpalmen in kniehoog water. Het leken er te weinig om het kamp met geweld ingenomen te kunnen hebben.

Hij draaide zich om naar Jinn. 'Hoe zijn die mannen hier binnengekomen?'

'Ze vroegen of ze hier konden verblijven,' zei de jongen. 'We hebben hun kamelen water gegeven.'

Dat ze gebruik hadden gemaakt van de traditionele bedoeïense gastvrijheid en vriendelijkheid van Khalifs zonen voordat ze hen vermoordden, maakte Khalif nog razender. Hij liep naar de andere kant van de tent. Deze keer stak hij het mes in het doek en sneed het met een snelle haal naar beneden open. 'Blijf hier,' zei hij tegen Jinn.

Khalif glipte door de opening en verdween in het donker. Hij sloop in een wijde boog om de oase heen tot hij zich achter zijn vijanden bevond.

De bandieten werden zo in beslag genomen door Sabah en zijn mannen dat ze de omtrekkende beweging van Khalif totaal niet in de gaten hadden. Hij naderde ze van achteren, opende het vuur en schoot ze van korte afstand in de rug. Drie gingen onmiddellijk neer, gevolgd door een vierde. Een volgende die probeerde weg te rennen, werd door een

schot van Sabah gedood, maar de zesde en laatste schurk draaide zich om en schoot terug.

Khalif werd in de schouder getroffen. Hij sloeg achterover en voelde een felle pijnscheut door zijn hele lichaam gaan. Hij viel in het water.

De bandiet rende op hem af, mogelijk in de veronderstelling dat hij dood was of te zwaar gewond om nog te kunnen vechten.

Khalif richtte het oude geweer en haalde de trekker over. De patroon liep vast in de kamer. Hij greep de grendel en probeerde de patroon uit te werpen, maar zijn gewonde arm miste de kracht om het defect te herstellen.

De bandiet richtte zijn wapen op Khalifs borst. Op dat moment klonk als een donderslag het geluid van de Webley.

De man viel met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht ruggelings tegen een dadelpalm. Hij gleed naar beneden en het wapen viel uit zijn handen in het water.

Jinn stond achter de dode man, met de revolver in zijn trillende handen en zijn ogen vol tranen.

Khalif keek om zich heen of er nog meer vijanden waren, maar zag niets. Het schieten was opgehouden. Hij kon Sabah naar de mannen horen schreeuwen. Het gevecht was voorbij.

‘Kom hier, Jinn,’ beval hij.

Zijn zoon kwam trillend en bevend naar hem toe. Khalif sloeg zijn ongedeerde arm om hem heen en drukte hem tegen zich aan.

‘Kijk me aan.’

De jongen reageerde niet.

‘Kijk me aan, Jinn!’

Nu draaide de jongen zich om. Khalif hield hem stevig bij de schouder vast.

‘Je bent nog te jong om het te begrijpen, mijn jongen, maar je hebt iets geweldigs gedaan. Je hebt je vader gered. Je hebt je familie gered.’

‘Maar mijn broers en mijn moeder zijn dood,’ zei Jinn, huilend.

‘Nee,’ zei Khalif. ‘Die zijn in het paradijs en wij zullen doorgaan, tot we ze op een dag terug zullen zien.’

Jinn zei niets en staarde alleen maar snikkend voor zich uit.

Een geluid rechts van hen deed Khalif omdraaien. Een van de bandieten leefde nog en probeerde weg te kruipen. Khalif hief het ge-

kromde mes op, klaar om de man af te maken, maar toen bedacht hij zich. 'Dood hem, Jinn.'

De bevende jongen staaarde hem uitdrukkelingsloos aan.

Khalif keek hem strak aan en was streng en onverbiddelijk. 'Je broers zijn dood, Jinn. De toekomst van de stam ligt bij jou. Je moet leren sterk te zijn.'

Jinn beefde alleen nog maar meer, maar Khalif was zekerder dan ooit. Vriendelijkheid en edelmoedigheid hadden hen bijna kapotgemaakt. Een dergelijke zwakheid moest bij zijn enige overgebleven zoon uitgebannen worden.

'Je moet nooit medelijden hebben,' zei Khalif. 'Hij is een vijand. Als we niet de kracht hebben om onze vijanden te doden, zullen ze ons het water ontnemen. En zonder het water rest ons alleen een zwervend bestaan en de dood.'

Khalif wist dat hij Jinn kon dwingen om het te doen. Hij wist dat hij het hem zou kunnen bevelen en dat de jongen zijn bevel zou opvolgen. Maar Jinn moest ervoor kiezen zelf te handelen.

'Ben je bang?'

Jinn schudde zijn hoofd. Langzaam draaide hij zich om en hief het pistool.

De bandiet keek hem aan, maar in plaats van onder zijn blik te bezwijken, werd Jinns hand vaster. Hij keek de man recht aan en haalde de trekker over.

De knal van de revolver echode over het water en door de woestijn. Toen het geluid was weggestorven, vloeiden er geen tranen meer uit de ogen van de jongen.

2

Indische Oceaan Juni 2012

De 90 voets catamaran voer tegen zonsondergang loom over het kalme water van de Indische Oceaan. In de lichte bries maakte ze niet meer dan drie of vier knopen. Boven het brede dek rees een stralend wit zeil op. Er prijkten vier turkooizen letters van anderhalve meter hoog op: NUMA, het National Underwater and Marine Agency.

Kimo A'kona stond op een van de twee boegen van de catamaran. Hij was dertig jaar, had gitzwart haar, een gebeeldhouwd lichaam en de sierlijke lijnen en krullen van een Hawaïaanse tatoeage op zijn arm en schouder. Hij stond op blote voeten op de boeg, balancerend op het uiterste puntje van de steven alsof hij op een surfplank stond en een *hang ten* deed, met tien tenen over de voorkant. Hij had een lange stok in zijn handen waaraan een meetinstrument hing dat hij naar voren en opzij in het water liet zakken. De cijfers op een klein schermpje gaven aan dat het apparaat werkte.

Hij praaide de aflezing uit. 'Zuurstofniveau aan de lage kant, temperatuur 21 graden Celsius, 70,4 Fahrenheit.'

Twee anderen keken toe. Perry Halverson, de teamleider en het oudste bemanningslid, stond aan het roer. Hij droeg kaki shorts, een zwart T-shirt en een *boonie*, een olijfkleurige junglehoed die hij al heel wat jaren had.

Naast hem stond Thalia Quivaros, die door iedereen T werd genoemd, in witte shorts en een rode bikinitop die haar gebruide lichaam voldoende accentueerde om beide mannen af te leiden.

'Dat is de laagste meting tot nu toe,' merkte Halverson op. 'Drie volle graden kouder dan het om deze tijd van het jaar zou moeten zijn.'